

عنوان مقاله:

بررسی و ارزیابی چگونگی تاثیر پیاده مداری در ارتقا تعاملات اجتماعی

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری پایدار و توسعه شهری با رویکرد پدافند غیر عامل در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

مهدی امیدی - دانشجوی دکترای شهرسازی

خدیجه نیکی ملکی - دانشجوی ارشد طراحی شهری

سمیرا هفت لنگی - دانشجوی ارشد طراحی شهری

خلاصه مقاله:

امروزه رویکرد پیاده مداری که هدف آن بازیابی و توسعه فضاهای پیاده در سطح شهرها و به رسمیت شناختن و اولویت قائلشدن برای عابرین پیاده بعنوان عناصر درجه اول شهری؛ به یکی از محورهای برنامه ریزی و طراحی شهری بدل گردیده است. به ویژه با آغاز هزاره سوم ضرورت رویکرد مجدد به حرکت پیاده بعنوان سالم ترین، اقتصادی ترین و پویاترین روش جابجایی حمل و نقل درون شهری مورد توجه قرار گرفته است. یکی از عواملی که می تواند باعث افزایش سطح تعاملات شود، حرکت عابر پیاده در فضای شهری است متاسفانه امروزه اغلب فضاهای عمومی شهری و خیابان ها به دلیل افزایش بی رویه وسایل نقلیه و وابستگی الگوی زندگی شهری به آن ها، به شدت تحت سلطه ماشین درآمده است. محورهای باریکی که در وجود دارد، گویی پس مانده هایی از فضای اصلی سواره « پیاده رو » حاشیه محورهای سواره در خیابان های شهری به عنوان است که فقط برای تردهای ضروری شهروند پیاده باقی مانده است. برخی از ویژگی های فضاهای شهری پیاده مدار و شهروندگرا، از جمله اجتماع پذیری، امنیت اجتماعی و روانی، خوانایی و دسترسی راحت، پویایی و سرزندگی، حس تعلق و خاطره انگیزی مکان، احیای هویت های تاریخی و اجتماعی، مسیرهای پیاده و دوچرخه، کیفیت سیما و منظر شهری، و... رادر خود دارد. این ویژگی های پیاده مدارانه تأثیر بسیار زیادی بر شکل گیری کمی و کیفی انواع تعاملات اجتماعی و ارتقای کیفیت زندگی شهروندی دارد. در این پژوهش، که هدف آن شناخت پیاده مداری و تأثیر آن بر کیفیت ارتباطات اجتماعی مردم است، سعی شده است به بررسی مفهوم پیاده محوری و شهروندگرایی در شهرسازی و شناسایی شاخصه های آن در فضاهای شهری پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

فضاهای شهری، پیاده مداری، تعاملات اجتماعی، سرمایه اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/366309>

